

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Obec Nová Ves**, se sídlem Nová Ves 154, zastoupené Mgr. Jakubem Kučerou, advokátem se sídlem Mírové náměstí 3428/5a, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1 – Staré Město, **za účasti** osob na řízení zúčastněných: **I. P. G.**, **II.** Občanské sdružení MAXIMA, se sídlem Sportovní 3204, Mělník, **III. V. M.**, **IV. KÁMEN Zbraslav**, se sídlem Žitavského 1178, Zbraslav, **V. Lesy České republiky**, Krajské ředitelství Brandýs nad Labem, s. p., se sídlem Nábřeží 120, Brandýs nad Labem, **VI. J. P.**, **VII. Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. SBS 120038/2014/ČBÚ-22,

t a k t o :

Soudem **m í s t n ě p ř í s l u š n ý m** k projednání a rozhodnutí věci je Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 7. 10. 2014, č. j. 10 A 137/2014 – 68 postoupil Městský soud v Praze Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Postoupení věci odůvodnil tím, že správní orgán prvního stupně má sice sídlo v Praze, ale z rozhodnutí vyplývá, že řešil problematiku týkající se Středočeského kraje, když rozhodoval o stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice.

Krajský soud v Praze vyslovil dne 10. 11. 2014 s postoupením věci nesouhlas. Ustanovení § 7 odst. 2, věta druhá s. ř. s., totiž uvádí, že má-li správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Podle názoru Krajského soudu v Praze se však fikce upravená v tomto ustanovení dotýká pouze případů, kdy správní orgán sídlí mimo územní oblast své působnosti, tj. mimo území, kde je oprávněn vykonávat své pravomoci. Jen v těch případech se na něj pro účely určení místní příslušnosti hledí tak, jako by v obvodu své působnosti sídlil. Tuto základní tezi pak doprovodil rozsáhlou právní argumentací.

Při posouzení věci vzal rozhodující senát v úvahu, že k otázce místní příslušnosti soudu v případech, kdy správní orgán prvního stupně vykonává svoji působnost nejen v obvodu kraje, v němž sídlí, ale i v obvodu kraje jiného (konkrétně na území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje), se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil již v předchozích svých rozhodnutích, a to konkrétně v usnesení ze dne 10. 1. 2013, č. j. Nad 126/2012 - 87, dále v usnesení ze dne 25. 7. 2013 č. j. Nad 34/2013 - 48, na něž odkazoval i Městský soud

v Praze při postoupení věci, a v usnesení ze dne 12. 12. 2013, č. j. Nad 69/2013 – 79 (www.nssoud.cz).

V prve uvedeném případě Nejvyšší správní soud uvedl, že „za situace, kdy ČOI působí ve dvou krajích – ve Středočeském kraji a v hlavním městě Praze a má sídlo v jednom místě – v Praze, správní delikt byl spáchán ve Středočeském kraji, jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 2 věta druhá s. ř. s., podle něhož má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Místně příslušným soudem k projednání věci je proto Krajský soud v Praze.“ V druhé věci, jež se týkala rovněž správního deliktu postihovaného Českou obchodní inspekcí, pak měl Nejvyšší správní soud za to, že tento výklad obstojí a je „určitě možný, argumentačně udržitelný a racionální“. Třetí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v pořadí se také týkalo uvedené problematiky a v odůvodnění odkazovalo na druhé.

Z textu původního usnesení (druhé a třetí již pouze potvrzují vyslovený právní názor s odkazem na účel novely s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb.) je zřejmé, že se Nejvyšší správní soud vyslovil k aplikaci ustanovení § 7 odst. 2, věty druhé s. ř. s. především ve vztahu k oblasti správních deliktů, tedy k tomu typu řízení, které má charakter řízení o trestním obvinění a jehož úprava tudíž musí odpovídat standardům čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ač to ve velmi stručném odůvodnění tohoto usnesení není výslovně uvedeno, lze s ohledem na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech přestupků a správních deliktů, která se nese v duchu vytěšňování předepsaných procesních pravidel správního řádu a jejich nahrazování pravidly řádu trestního, usuzovat, že tento názor na řešení otázky místní příslušnosti byl inspirován ustanovením § 18 odst. 1 trestního řádu, podle něhož řízení koná soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán.

Jakkoliv považuje senát rozhodující ve věci výše uvedený právní názor za velmi sporný i pro oblast přestupků a správních deliktů, nemusí v projednávané věci své pochybnosti o jeho správnosti řešit předložením věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s., neboť předmět správního řízení je v této věci jiný. Primárně zde tedy není žádný důvod ke korekci jinak jasných ustanovení soudního řádu správního, neboť zde požadavek na jejich přizpůsobení trestnímu procesu nevyvstává.

Na tomto místě tedy stačí poukázat na skutečnost, že hypotéza právní normy obsažené v § 7 odst. 2 věta druhé, s. ř. s. je vymezena slovy „**má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti**“. Obvodní báňský úřad pro území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, však má sídlo v Praze, tedy **zjevně v obvodu své působnosti**; dispozice právní normy (právní fikce, podle níž „**platí, že má sídlo v obvodu své působnosti**“), se tak v daném případě pro nesplnění výchozí podmínky neuplatní. Je ostatně pojmově zcela vyloučeno, aby právní fikce nastupovala tam, kde se její účinek ve výsledku kryje s reálným stavem.

Jakým způsobem je územní obvod působnosti správního orgánu vymezen, stejně tak jako na kterém místě tohoto územního obvodu správní orgán svou kompetenci v konkrétním případě uplatnil, je pro určení místní příslušnosti soudu bez významu, právní norma tuto skutečnost jako relevantní nestanoví a v projednávané věci (na rozdíl od věcí výše popsaných) zde nejsou ani jiné skutečnosti, jež by mohly vést k jejímu odlišnému výkladu či dokonce k její neaplikaci a nahrazení normou jinou. Místní příslušnost soudu se tak řídí výhradně ustanovením § 7 odst. 2, věty první, s. ř. s.

K tomu považuje senát rozhodující ve věci za vhodné závěrem podotknout, že určení místní příslušnosti soudu se svým dopadem dotýká též ústavního práva na zákonného soudce

pokračování

podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, proto považuje za nutné ctít procesní normy upravující tyto otázky tak, jak byly zákonodárcem zamýšleny a napsány a zdržet se pokud možno různých extenzivních výkladů, které jejich smysl zamlžují či nevhodně posouvají. Tímto imperativem se senát řídil i při posouzení projednávané věci.

S ohledem na výše uvedené proto rozhodl, že soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu